

Arrest

nr. 313 730 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2024 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 september 2024 (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, S 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1)

naam: S.
voornaam: T.
geboortedatum: 01.01.2003
geboorteplaats: Ghazni
nationaliteit: Afghanistan
die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S., T., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan is, diende op 19.08.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een kopie van zijn identiteitskaart voor, met nummer *, afgegeven op 29.11.1385 (Afghaanse kalender) in Paktia. De betrokkene stelt dat zijn Afghaans paspoort bij zijn ouders in India ligt. De betrokkene stelt een paspoort van een smokkelaar gebruikt te hebben om Europa binnen te reizen. De smokkelaar nam het nadien terug af. De betrokkene stelt dat de smokkelaar het visum voor Duitsland regelde.

Vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Onderzoek van zijn vingerafdrukken leverde geen treffers op in de Eurodac-databank. Echter leidde een onderzoek van zijn vingerafdrukken tot een treffer die door het Visum Information System overeenkomstig artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt. De treffer toont aan dat de Duitse diplomatieke post in New Delhi, India de betrokkene op 25.07.2024 een visum verstrekte. Het visum was geldig voor een verblijf van 8 dagen tussen 25.07.2024 en 16.08.2024. De betrokkene staat op de VIS-hit gekend als S., T., °09.02.1998/India.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 26.08.2024. De betrokkene stelt religieus gehuwd te zijn met K., B., °2005/Ghazni, Afghanistan. Zijn partner bevindt zich in België en diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene stelt geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaart geen andere familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart Afghanistan begin 2016 verlaten te hebben. Hij verklaart naar India gereisd te zijn en daar verbleven te hebben tot juli 2024. Hij reisde volgens zijn verklaring door, voor hem, onbekende landen naar België. Hij stelt dit met behulp van een smokkelaar gedaan te hebben en drie verschillende vluchten genomen te hebben. De betrokkene stelt in juli 2024 in België aangekomen te zijn.

Op 04.09.2024 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 11.09.2024 stemden de Duitse instanties met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Duitse instanties vragen de betrokkene over te dragen via de grenspost Aachen/Süd – Raeren of via de luchthaven van München (MUC) of Frankfurt/Main (FRA). Het eerste aanmeldcentrum ("Erstaufnahmeeinrichtung"), waar de betrokkene zich na overdracht aan Duitsland moet melden, zal later aan de betrokkene gecommuniceerd worden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.201 1 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens

(EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd gepolst waarom de betrokkene precies in België een verzoek om internationale bescherming indiende en of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, om zich te verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat vele mensen zeggen dat het een goed land is. De betrokkene stelt dat er in België ook winkels van Pakistan en India zijn. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland. Hij stelt geen informatie te hebben over dat land. Hij stelt onderweg naar Europa gehoord te hebben dat er in België veel mensen met zijn nationaliteit zijn en er hier ook tempels voor hem zijn.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Dat de betrokkene hoorde dat België een goed land is waar er winkels van Pakistan en India zijn, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene stelt dat er in België veel mensen met zijn nationaliteit zijn en er hier tempels zijn voor hem. We merken op dat Duitsland een land met godsdienstvrijheid is. De betrokkene zal dus eveneens zijn geloof kunnen beoefenen in Duitsland. We herhalen dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM

Dat de betrokkene niets weet over Duitsland en daar nooit is geweest doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland. die voortkomt uit de afgifte van een visum aan de betrokkene. De betrokkene voerde verder geen redenen aan die volgens hem in geval van een overdracht aan Duitsland zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties gingen op 11.09.2024 expliciet akkoord met de overname van de betrokkene en met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag met toepassing van artikel 12(4) van Verordening

604/2013: "Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten".

Hierbij verwijzen we verder naar lid 2: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming".

Een bron betreffende internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Paula Hoffmeyer-Zlotnik en Marlene Stiller, Teresa Fachinger e.a., "Asylum Information Database – Country Report: Germany – 2023 update, laatste update op 05.06.2024, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>, en kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Volgens het AIDA-rapport zijn er geen rapporten die aantonen dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure of andere problemen tegenkomen na de transfer naar Duitsland. Het stelt dat indien de verzoeker reeds een asielaanvraag deed in Duitsland, de verzoeker meestal verplicht is terug te keren naar de regio in Duitsland waar ze tijdens het eerste verzoek aan toegewezen werden. Indien hun eerste verzoek reeds voorwerp was van een weigering met een finale beslissing, is het mogelijk dat ze in een pre-verwijderingscentrum terecht komen bij het arriveren in Duitsland (AIDA-rapport, pagina 71).

Asielzoekers hebben het recht op opvangmogelijkheden van het moment dat ze asiel aanvragen in akkoord met de Asielzoekers' Uitkeringen Wet (Asylbewerberleistungsgesetz). Ze ontvangen niet de volledige voordelen totdat ze formeel de status van asielzoeker krijgen via het afgeven van een aankomstcertificaat (Ankunftsnacheinweis) in het opvangcentrum tot dewelke ze worden toebedeeld. In de praktijk gebeurt dit meestal een paar dagen nadat ze zich aangemeld hebben bij de autoriteiten (AIDA-rapport, pagina 131).

Het AIDA-rapport stelt dat er in de Asielwet aan de autoriteiten verplichtingen opgelegd worden om informatie aan de verzoekers mee te delen omtrent specifieke aspecten van de procedure. Ze ontvangen deze informatiesheets wanneer ze zich aanmelden bij de autoriteiten en/of bij het arriveren bij het initiële opvangcentrum. Deze informatiesheets worden voorzien in verschillende talen. Sinds het najaar van 2015 heeft de BAMF een aantal nieuwe, meer toegankelijke informatieproducten ontwikkeld, waaronder informatie op de website, folders, uitlegvideo's en een app voor nieuw aangekomen vluchtelingen. Bovendien is de mondelinge informatieverstrekking systematischer geworden door de invoering van door de staat beheerde counseling (AIDA-rapport, pagina 113-1 14).

De wet voorziet de mogelijkheid een beroep in te dienen tegen een beslissing in eerste instantie in de reguliere procedure. Een beroep moet ingediend worden bij een gewone administratieve rechtbank (Verwaltungsgericht, VG) (AIDA-rapport, pagina 49).

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene stelt dat het goed gaat met zijn gezondheid. De betrokkene legt tot op heden geen medische documenten of andere objectieve elementen voor die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. De wet beperkt gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van "acute ziektes of pijn", in dewelke "noodzakelijke medische of tandzorg nodig is, inclusief medicatie, verband en andere benodigdheden noodzakelijk voor convalescentie, herstel of verlichting van een ziekte of noodzakelijke diensten voor het aanpakken van consequenties van ziektes." Tevens wordt aan asielzoekers vaccinaties en andere "noodzakelijke preventieve medische check-ups" aangeboden. De wet bevat verder een speciale bepaling voor zwangere vrouwen en vrouwen die onlangs zijn bevallen. Zij hebben recht op geneeskundige en verpleegkundige hulp en ondersteuning waaronder hulp van de verloskundige. Daarnaast bepaalt de wet dat aanvullende prestaties kunnen worden toegekend 'indien zij in een individueel geval onontbeerlijk zijn om de gezondheid te waarborgen' (AIDA-rapport, pagina 164).

Na 18 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voordelen als voorgeschreven in het Twaalfde Boek van de Sociale Code (Sozialgesetzbuch). Deze "standaard" sociale voordelen bevatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden die hielden voor Duitse staatsburgers die sociale voordelen ontvangen (AIDA-rapport, pagina 164).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zij op de hoogte gebracht zullen worden van beperkingen van de fysieke gezondheid van de betrokkene en bijkomende maatregelen die genomen moeten worden na de overdracht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest,

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten (4)"

1.2. De bestreden beslissing, genomen in hoofde van tweede verzoekster, is quasi identiek aan de hierboven geciteerde, op de volgende passages na:

"De betrokkene verklaart Afghanistan verlaten te hebben toen ze twee of drie jaar oud was. Ze verklaart naar India gereisd te zijn en daar verbleven te hebben tot twee maanden voor haar persoonlijk gehoor in België. Ze reisde volgens haar verklaring door, voor haar, onbekende landen naar België. De betrokkene stelt een week voor haar persoonlijk gehoor in België aangekomen te zijn."

en

"Tijdens haar persoonlijk onderhoud werd gepolst waarom de betrokkene precies in België een verzoek om internationale bescherming indiende en of zij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, om zich te verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat. De betrokkene verklaart een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat ze geen kennis heeft van andere landen. Ze stelt in België te willen blijven. De betrokkene stelt geen probleem te hebben met een overdracht aan Duitsland.

Dat de betrokkene niets weet over Duitsland en daar nooit is geweest doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland, die voortkomt uit de afgifte van een visum aan de betrokkene. De betrokkene voerde verder geen redenen aan die volgens haar in geval van een overdracht aan Duitsland zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelt geen specifieke bezwaren met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van

behandeling in Duitsland te hebben.”

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. De voorwaarde van het ernstig middel

2.2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 3 EVRM en 8 EVRM op zichzelf en/of juncto 13 EVRM, schending van artikel 4 Handvest, schending van artikel 18 Handvest, Schending artikel 3., 16 en 17 van Dublin Verordening III, schending van het non-refoulement beginsel, de schending a van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet) Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende motivering van bestuurshandelingen, schending van de motiveringsplicht en schending van de zorgvuldigheidsplicht, schending van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel

1.

ALGEMEEN

De verzoekende partijen kunnen zich niet verzoenen met de motieven in de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen en de verklaringen die zij hebben afgelegd over de situatie in Duitsland.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In casu houdt de verwerende partij onvoldoende rekening met de levenssituatie van verzoeker zoals werd bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de CGVS.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij moet bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit werd onvoldoende gedaan aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid in kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

De bestreden beslissing is voor verzoeker onaanvaardbaar. Te meer omdat deze niet afdoende is gemotiveerd. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855), en dat zij in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De geboden motivering dient steeds in concreto beoordeeld te worden, in het licht van alle gegevens van het administratief dossier.¹

Artikel 3 van het EVRM stelt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing". Deze bepaling bevestigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen, ongeacht de omstandigheden of de acties van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat verwijdering door een lidstaat een probleem kan opleveren met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, en een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan worden gehouden wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In dergelijke gevallen verplicht artikel 3 van het EVRM dat de betrokken persoon niet naar dat land wordt uitgezet (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de verwijzingen daar; ook EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Aangezien er hic en nunc een verwijderingsmaatregel voorligt in het kader van een verzoek om internationale bescherming en de verwerende partij heeft besloten dat de Duitse en niet de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van dit verzoek, kan het belang van deze verwijderingsmaatregel niet worden genegeerd in het licht van de bescherming die artikel 3 van het EVRM biedt.

Ook overdrachten op basis van de Dublin-verordening kunnen immers in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland).

1.

MENTALE KWETSBAARHEID VAN VERZOEKENDE PARTIJEN SCHENDING ARTIKEL 3 EVRM,

De verzoekende partijen voeren aan dat zij met mentale problemen kampen. Zij behoren tot de etnische minderheidsgroepering Sikh. De eerste verzoekende partij heeft al heel wat meegemaakt in Afghanistan en stelt dat hij ook werd gediscrimineerd en slecht behandeld en zich niet thuis voelde in India.

Hoewel zij over geen medische attesten beschikken, voeren zij aan dat zij ten aanzien van de DVZ wel degelijk hebben aangekaart dat ze mentale problemen ondervinden.

In het Tarakhel-arrest heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 119) overwogen dat de verzoekende lidstaat voor bijzonder kwetsbare personen voorafgaand aan de overdracht aanvullende garanties moet vragen aan de ontvangende lidstaat, indien de vreemdeling aantoonbaar dat hij zonder die garanties geen toereikende zorg- en opvangvoorzieningen zal kunnen krijgen. Het Hof heeft oordeelde ook dat een situatie van extreme materiële armoede kan leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer een individu, volledig afhankelijk van overheidssteun en lijdend onder ernstige ontberingen, wordt geconfronteerd met een onverschillige overheid (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, § 253). Dit is des te relevanter wanneer verdragsluitende Staten zich binnen het kader van de Europese Unie juridisch hebben verplicht om passende opvang te bieden aan asielzoekers, zoals vastgelegd in de Opvangrichtlijn.

De verzoekende partijen wensen ook te benadrukken dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. (cf.

mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107)

2.

UITZETTING NAAR INDIA EN/OF AFGHANISTAN IS REËEL: SCHENDING VAN HET NON-REFOULEMENTBEGINSEL OP ZICHZELF EN IN COMBINATIE MET SCHENDING ARTIKEL 3 EVRM. QUID INDIVIDUELE GARANTIES?

De verzoekende partijen hebben verklaard de Afghaanse nationaliteit te hebben en in India als Afghaanse vluchtelingen te hebben verbleven. Verder gaven zij aan India te hebben verlaten met behulp van een mensensmokkelaar. Voor hen was India het eerste land waar zij als vluchtelingen verbleven, maar waar hun internationale bescherming niet afdoende bleek te zijn.

“General considerations on applying the first country of asylum and safe third country concepts

3. The ‘first country of asylum’ concept is generally applied in cases where a person has already, in a previous state, found international protection that continues to be accessible and effective for the individual concerned. Application of the concept requires an individual assessment of whether the refugee will be readmitted to the ‘first country of asylum’, granted lawful stay⁵ there, and be accorded standards of treatment commensurate with the 1951 Convention and its 1967 Protocol and international human rights standards, including – but not limited to – protection from refoulement. 6 4. The ‘safe third country concept’ has been applied in cases where a person could have or can find protection in a third state either in relation to a specific individual case or pursuant to a formal bi- or multilateral agreement between states on the transfer of asylum-seekers.⁷ Prior to transfer, it is important, keeping with relevant international law standards, individually to assess whether the third state will: (re)admit the person, grant the person access to a fair and efficient procedure for determination of refugee status and other international protection needs, permit the person to remain while a determination is made, and accord the person standards of treatment commensurate with the 1951 Convention and international human rights standards, including – but not limited to – protection from refoulement. 8 Where she or he is determined to be a refugee, s/he should be recognized as such and be granted lawful stay. 9 5. In some circumstances, transfers or relocation of refugees or asylum-seekers under a bilateral or multilateral arrangement has been carried out in the absence of an individual assessment. This would require both the existence and availability of certain objective standards of protection in the third state, as well as firm undertakings by that country that those returned will have access to protection, assistance and solutions in line with the guarantees set out above in paragraph 4. Pre-transfer individual assessments, however, are nonetheless necessary for vulnerable groups, including unaccompanied and separated children, with the best interests of the child being given primary consideration.¹ Access to and level of protection in the third country 7. As a precondition to return or transfer of an asylum-seeker or refugee to another country, it is crucial to establish that s/he has access in that country to standards of treatment commensurate with the 1951 Convention, its 1967 Protocol and international human rights standards.¹⁸ While protection from refoulement is at the centre of refugee protection principles, the standards of treatment to which refugees and asylum-seekers have a right under the 1951 Convention, its 1967 Protocol and international human rights law go beyond protection from refoulement. ¹⁹Refugees who have been so recognized and found protection in a third state need to have the opportunity to re-avail themselves of the protection previously afforded to them as refugees. Upon return, they need to be granted lawful stay in the country and as such be entitled to the corresponding rights of the 1951 Convention, i.e. all rights applicable to refugees generally, including protection from refoulement and access to the legal right to pursue gainful employment in accordance with Articles 17, 18 and 19 of the 1951 Convention in order to enable the progressive achievement of self-reliance.²⁰ 9. When it has not yet been determined by the third state whether the person seeking protection is a refugee or otherwise in need of international protection, upon return or transfer to the third country the person needs to be granted access to a fair and efficient asylum procedure and be authorized to remain in the country, until and unless a final negative determination of the asylum-seeker’s claim to refugee protection is rendered. During this time the asylum-seeker is lawfully in the state. ²¹Protective obligations under the 1951 Convention applicable to refugees generally, including protection from refoulement, to refugees present in the territory, and, to refugees ‘lawfully in’ are relevant. This includes the requirement for the third state to provide asylum-seekers access to means of subsistence sufficient to maintain an adequate standard of living ²² and to undertake steps to enable the progressive achievement of self-reliance.²³ As such, although the enjoyment of the right to self-employment under Article 18 of the 1951 Convention may be delayed for a limited period of time, it cannot be denied over the long-term because of government delays in the asylum procedures. ²⁴ Once it is determined the person is a refugee, s/he should be granted lawful stay and have access to the corresponding rights of the 1951 Convention as mentioned above in paragraph 8. 10. Whether standards of treatment commensurate with the 1951 Convention, its 1967 Protocol and international human rights standards are available cannot be answered without looking at the state’s international legal obligations, its domestic laws and the actual practice of implementation.²⁵ To ensure access to protection is effective and enduring, being a state party to the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol and basic human rights instruments without any limitations is a critical indicator.²⁶ Access to human rights standards and standards of treatment commensurate with the 1951 Convention and its 1967 Protocol may only be effectively and durably

guaranteed when the state is obliged to provide such access under international treaty law, has adopted national laws to implement the relevant treaties and can rely on actual practice indicating consistent compliance by the state with its international legal obligations.”²

Een verwijdering naar India zou in strijd zijn met het non-refoulementbeginsel. Meer nog, de verzoekende partijen riskeren in India een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. Daargelaten dat India belangrijke vluchtelingenverdragen niet heeft ondertekend, wensen de verzoekende partij ook benadrukken dat zij daar geen effectieve bescherming genieten en dat zij als minderheidsgroepering ook vrees koesteren zowel ten aanzien van de Indiase overheid alsook Indiase burgers.

De zaak van de verzoekende partijen vertoont sterke overeenkomsten met de zaak Singh e.a. tegen België.³ In de zaak M.A. t. België (EHRM, nr. 19656/18) heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat de bewijslast in eerste instantie bij de verzoeker ligt wanneer hij stelt dat uitzetting kan leiden tot een schending van het folterverbod. Echter, wanneer een staat wordt gewezen op feiten die aangeven dat een persoon bij uitzetting een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, is de staat verplicht om dit risico uit eigen beweging te onderzoeken. Dit geldt ook als de betrokken persoon er niet voor kiest om zijn verzoek te baseren op die feiten. Deze verplichting vloeit voort uit het absolute karakter van de rechten die door artikel 3 EVRM worden gegarandeerd en uit de kwetsbare positie waarin verzoekers om internationale bescherming zich vaak bevinden.

In het arrest Paposhvili oordeelde het EHRM echter al in 2016 dat de autoriteiten het risico op een schending van het refoulementverbod moeten onderzoeken vooraleer een terugkeerbeslissing te nemen.⁴ Het feit dat een beoordeling kan plaatsvinden onmiddellijk voor het uitvoeren van de uitwijzingsbeslissing volstaat volgens het EHRM niet.⁵

De Belgische autoriteiten onderzochten de beschikbare landeninformatie niet op een systematische en afdoende wijze, hoewel deze ruim voorhanden en bekend zijn. Geen van de bevelen tot het verlaten van het grondgebied vermeldde de algemene mensenrechtensituatie in India, noch de mogelijke risico's in verband met artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij gaat er ten onrechte van uit dat de verzoekende partijen niet het voorwerp zullen uitmaken van een verwijdering naar India wanneer zij zullen arriveren in Duitsland. Bijzondere kwetsbaarheid uit het arrest Tarakhel is afhankelijk van de omstandigheden in iedere casus, waarbij het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van de vreemdelingen mede van belang kunnen zijn en welke bijzondere bescherming deze dan behoeft. Het is een raadsel waarom de verwerende partij van de Duitse instanties geen individuele garanties inzake non-refoulement heeft bekomen.

Bovendien dient de bekommernissen van verzoeker te worden gelezen in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011. Met de EHRM-uitspraak in M.S.S. tegen België en Griekenland (no. 30696/09) en de Hof van Justitie-uitspraak N.S. tegen VK (C- 411/10 en C-493/10) van 21 december 2011 Dublin2011 gaf het EHRM belangrijke richting aan uitvoering van het Europese asielrecht. In het licht van het recentere rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel t. Zwitserland, heeft verzoeker bovendien recht op individuele garanties.

De verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van uw Raad van 18.11.2019 nr. 228 837 waarbij uw Raad oordeelde dat de verwerende partij dient te verifiëren of een dergelijke maatregel verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM:

“De Raad wijst er tevens op dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het op het ogenblik is dat verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt dat hij dient te verifiëren of een dergelijke maatregel verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 26 juni 2019, nr. 244.961). In voorliggende zaak kan noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier worden afgeleid dat verweerder heeft onderzocht of de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is zonder de bepalingen van artikel 3 van het EVRM te schenden. Dit terwijl uit de stukken waarover verweerder beschikte, en meer specifiek de beslissing van de commissaris-generaal van 17 november 2017, blijkt dat verzoeker niet direct of indirect mag worden teruggeleid naar Gaza en verweerder dus over ernstige aanwijzingen beschikte dat de bepalingen van artikel 3 van het EVRM in casu een beletsel zouden kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen. Waar verweerder aangeeft dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst dient te worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker, aan wie de verplichting wordt opgelegd om binnen de dertig dagen het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen te verlaten, de mogelijkheid heeft om zich naar enig ander land dan zijn land van herkomst te begeven. Verweerder – die in de bestreden beslissing daarenboven wijst op het feit dat verzoeker niet beschikt over een paspoort met een geldig visum – maakt niet aannemelijk dat hij in voorliggende zaak in redelijkheid vermocht aan te nemen dat verzoeker een keuzemogelijkheid heeft inzake het land waarnaar hij kan terugkeren. Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en dat het zorgvuldigheidbeginsel werd geschonden.”⁶

Het Hof van Justitie heeft in een arrest van 16.02.2017 Zaak C-578/16 PPU C.K.E.A geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest o.a. als volgt moet worden geïnterpreteerd:

“— zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en

bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel; — de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou vormen; — de autoriteiten van de lidstaat die moet overdragen en, in voorkomend geval, de rechterlijke instanties van die lidstaat iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene dienen weg te nemen door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd. In de hypothese waarin die voorzorgsmaatregelen, gelet op de bijzondere ernst van de aandoening van de betrokken asielzoeker, niet zouden volstaan om te verzekeren dat zijn overdracht geen reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand zal inhouden, moeten de autoriteiten van de betrokken lidstaat de uitvoering van de overdracht van de betrokkene opschorten zolang deze door zijn toestand niet in staat is een dergelijke overdracht te ondergaan; — de verzoekende lidstaat in voorkomend geval, wanneer hij merkt dat de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker op korte termijn niet zal verbeteren of dat opschorting van de procedure gedurende lange tijd de toestand van de betrokkene achteruit zou kunnen doen gaan, ervoor kan kiezen om het verzoek zelf te behandelen door gebruik te maken van de „discretionaire bepaling” van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening.” (overweging 96)

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake Duitsland tegen Kaveh Puid van 14 november 2013 (zaaknummer C-4/11)⁷, volgt weliswaar dat een lidstaat die een asielzoeker krachtens de Dublinverordening niet naar een andere lidstaat kan terugsturen omdat hij daar het risico zou lopen op onmenselijke behandeling, niet direct verplicht is om zelf deze asielaanvraag in behandeling te nemen. In dat arrest stelt het Hof van Justitie, in navolging van het N.S./SSHD-arrest, óók dat de procedure waarbij een andere verantwoordelijke staat wordt gezocht niet ten koste mag gaan van de rechtsbescherming van de asielzoeker.

De staat waar de asielzoeker zich bevindt, moet erop toezien, aldus het Hof van Justitie, dat hij ‘een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure waarin de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald onevenredig lang te laten duren’.⁸ Indien nodig, zoals in het geval van verzoeker, dient de staat dan het asielverzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3 lid 2 van de Dublin II-Verordening.⁹

De verzoekende partijen zijn dan ook van mening dat de Belgische staat de verplichting heeft om individuele garanties te eisen van de Duitse autoriteiten. Het nalaten hiervan en het negeren van de specifieke problemen die in dit geval spelen, toont een gebrek aan aandacht voor de gevolgen van de zaak Singh e.a. tegen België, evenals voor de fundamentele rechten en procedurele waarborgen die in zulke zaken moeten worden gerespecteerd. De Belgische staat diende zorgvuldig om te gaan met deze verantwoordelijkheden om te waarborgen dat er geen schending van de rechten van de verzoekende partijen plaatsvindt.

3.

ONWETTIGE VERSTRENGING VAN HET ASIELBELEID IN DUITSLAND

3.1. Geen effectief rechtsmiddel in Duitsland tegen een verwijderingsmaatregel: de facto geen kosteloze rechtsbijstand

Het gebrek aan toegang tot onafhankelijke kosteloze juridische bijstand voor verzoekers om internationale is een voldoende reden om in dit geval de overdracht te annuleren. De verwerende partij erkent in de bestreden beslissingen dat in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand bestaat.

Uit AIDA-rapport¹⁰ blijkt verzoekers om internationale bescherming in Duitsland hebben in de praktijk geen effectieve toegang tot juridische bijstand tijdens hun asielprocedure. In de eerste instantie is er geen recht op kosteloze juridische vertegenwoordiging, waardoor veel verzoekers zonder advocaat deelnemen aan hun eerste hoorzitting en interview.

Hoewel sinds 2023 systematische voorlichting wordt geboden, omvat dit niet de daadwerkelijke juridische vertegenwoordiging. Daarnaast is het verkrijgen van juridische bijstand in latere stadia afhankelijk van een strikte toetsing door rechters, wat de toegang tot rechtshulp beperkt. Verzoekers in landelijke gebieden hebben vaak te maken met extra obstakels, zoals lange reisafstanden om gespecialiseerde advocaten te bereiken. Duitse advocaten zelf ondervinden financiële beperkingen binnen het systeem van rechtsbijstand, wat hen ontmoedigt om zich uitsluitend op asielzaken te richten. Dit alles maakt dat asielzoekers geen gegarandeerde toegang tot juridische bescherming hebben, wat hun kansen op een eerlijke procedure aanzienlijk beperkt. Meer nog, uit AIDA-rapport blijkt dat Duitse advocaten het soms afraden om een aanvraag voor rechtsbijstand in te dienen, omdat een negatieve beslissing over deze aanvraag de hoofdprocedure negatief kan beïnvloeden. Dit systeem ontmoedigt dus het gebruik van juridische bijstand, wat de kansen van asielzoekers op een succesvolle uitkomst verder verkleint.

“1.5.1. Legal assistance at first instance NGOs are not entitled to legally represent their clients in the course of the asylum procedure. During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers' fees

themselves at this stage.²⁸¹ Consequently, legal assistance at first instance is not systematically available to asylum seekers in Germany. Asylum seekers are rarely represented by a lawyer at the initial stage of the asylum procedure and/or during the interview. Since 2019, systematic counselling is offered to asylum seekers (see Information for asylum seekers and access to NGOs and UNHCR). As of 1 January 2023, the provisions on counselling have been reformed and it now encompasses the whole asylum procedure until a final decision, including appeal decisions, and hence advice on legal remedies against asylum decisions.²⁸² However, counselling still falls short of covering legal representation at first or second instance as NGOs are not entitled to legally represent their clients. Once asylum seekers have left the initial reception centres and have been transferred to other accommodation, the access to legal assistance in practice depends on the place of residence. For instance, asylum seekers accommodated in rural areas might have to travel long distances to reach advice centres or lawyers with special expertise in asylum law (see Information for asylum seekers and access to NGOs and UNHCR). 1.5.2. Legal assistance at second instance During court proceedings, asylum seekers can apply for legal aid to pay for a lawyer. The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success. This 'merits test' is carried out by the same judge who has to decide on the case itself and is reportedly applied strictly by many courts.²⁸³ Therefore some lawyers do not always recommend to apply for legal aid, since they are concerned that a negative decision in the legal aid procedure may have a negative impact on the main proceedings. Furthermore, decision-making in the legal aid procedure may take considerable time so lawyers regularly have to accept a case before they know whether legal aid is granted or not. Lawyers argue that fees based on the legal aid system do not always cover their expenses.²⁸⁴ Thus, specialising only on asylum is generally supposed to be difficult for law firms. Most specialising in this area have additional areas of specialisation while a few also charge higher fees on the basis of individual agreements with clients. It is possible to appeal against the rejection of an asylum application at an Administrative Court without being represented by a lawyer, but from the second appeal stage onwards representation is mandatory."

De verzoekende partijen kunnen geen advocaat in Duitsland betalen, hoewel zij wensen toegang te hebben tot een onafhankelijke advocaat, hetgeen in casu quasi onmogelijk is.

4.2. Duitse asielbeleid, opvangproblemen, uitbreiding detentie, racisme

Het zogenoemde Rückführungsverbesserungsgesetz (zie AIDA-rapport Duitsland), vrij vertaald als de Wet ter Verbetering van Uitzettingen, werd in oktober 2023 door de coalitieregering geïntroduceerd en op 18 januari 2024 door het parlement aangenomen. Deze wet brengt diverse veranderingen met zich mee voor asielzoekers en personen die internationale bescherming ontvangen, met name inzake detentie, asielzoekersvoorzieningen en andere rechten.

Uit het AIDA-rapport blijkt duidelijk dat de Duitse focus op uitzettingen ronduit absurd is als je kijkt naar de recordbeschermingspercentages in asielprocedures. Het is duidelijk dat Duitsland handelt onder een invloed van een rechts sentiment en dat er daardoor onrechtmatige voorstellen zijn goedgekeurd. Verschillende NGO's, waaronder Pro Asyl, hebben zich krachtig tegen dit beleid uitgesproken, hetgeen zij beschouwen als ongrondwettelijk en in strijd met de Conventie en de menselijke waardigheid.¹¹

Het AIDA-rapport schetst een somber beeld van de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland. Door de overbevolking in opvangcentra zijn de leefomstandigheden verslechterd, vooral voor kinderen die onvoldoende toegang hebben tot zorg en onderwijs. Daarnaast worden Oekraïense vluchtelingen vaak beter behandeld dan vluchtelingen uit andere landen, wat leidt tot een oneerlijke behandeling. Alleenstaande minderjarigen krijgen door de overbelasting van lokale autoriteiten vaak niet de benodigde psychologische hulp en scholing. Ook is het detentiebeleid aangescherpt, waardoor zelfs kwetsbare groepen zonder voldoende wettelijke bescherming kunnen worden vastgehouden, wat in strijd is met Europese richtlijnen. Daarnaast is de versnelde procedure op luchthavens strenger en biedt deze minder rechtvaardigheid, vooral voor kwetsbare asielzoekers, die vaak gedesoriënteerd en angstig zijn tijdens hun detentie in deze context.

Sinds het begin van de oorlog in Oekraïne zijn de opvangomstandigheden voor vluchtelingen in Duitsland verslechterd. Vooral in grotere steden zijn de faciliteiten overbelast, wat leidt tot onmenselijke huisvesting, vertragingen bij de registratie en beperkte toegang tot zorg. De brand in maart 2024 in een opvangcentrum in Berlijn Tegel benadrukt het falen om al langer bestaande problemen aan te pakken. Detentiecentra voor uitzetting blijven kritiek ontvangen vanwege ontoereikende zorg en isolatie bij psychische problemen, wat door NGO's als onmenselijke behandeling wordt bestempeld. Het is voor de verzoekende partijen dan ook een raadsel waarom de verwerende partij deze beschikbare informatie uit het oog heeft verloren:

"Lage in (Not-)Unterkünften verschärfte sich

Bereits seit Beginn des Ukrainekriegs verschärfte sich die Situation in den regulären Unterkünften und in den Behelfsunterkünften für geflüchtete Menschen. Insbesondere aus den größeren Städten wurde immer wieder gemeldet, dass die Kapazitäten ausgeschöpft sind, NGOs berichten von menschenunwürdigen Zuständen in den Unterkünften, von Verzögerungen bei der Registrierung und eingeschränktem Zugang zu Gesundheits- und Sozialversorgung. Gerade mit Blick auf das Feuer im März 2024 in der Unterkunft in Berlin Tegel ist unverständlich, warum der bereits seit zwei Jahren bestehenden Kritik an den Zuständen in den Unterkünften nicht nachgekommen wurde.

Abschiebehaft: Unmenschliche Behandlung hinter Stacheldraht

Wie auch in den letzten Jahren dokumentiert der AIDA-Bericht auch Bedingungen in ausgewählten Abschiebehaftanstalten in Deutschland. Dabei zeigt sich immer wieder: Abschiebehaft wird nicht nur häufig ohne ausreichenden Grund angeordnet, die Haftbedingungen sind auch vielerorts alles andere als angemessen: Bei psychischen Problemen wird häufig Isolationshaft verhängt, statt angemessene Versorgung bereitzustellen; der Zugang zu Sozialarbeitenden und Helfer*innen ist oft erschwert. Mit dem sogenannten Rückführungsverbesserungsgesetz wurden die Möglichkeiten, Menschen in Haft zu nehmen, außerdem deutlich ausgeweitet. Wie sich die gleichzeitig eingeführte Beordnung von Pflichtanwält*innen in der Praxis auswirken wird, bleibt abzuwarten.¹²

Vrije vertaling:

“De situatie in de (nood)opvang verslechterde

Sinds het begin van de Oekraïense oorlog is de situatie in de reguliere opvang en in de geïmproviseerde opvang voor vluchtelingen verslechterd. Er zijn herhaalde berichten, vooral in grotere steden, dat de capaciteiten zijn uitgeput; NGO's maken melding van onmenselijke omstandigheden in de huisvesting, vertragingen bij de registratie en beperkte toegang tot gezondheidszorg en sociale zorg. Zeker met het oog op de brand in maart 2024 in de accommodatie in Berlijn Tegel is het onbegrijpelijk waarom de kritiek op de omstandigheden in de accommodatie, die al twee jaar aan de gang is, niet werd geadresseerd.

Detentie: onmenselijke behandeling achter prikkeldraad

Net als de afgelopen jaren documenteert het AIDA-rapport ook de omstandigheden in geselecteerde deportatiedetentiecentra in Duitsland. Het wordt keer op keer duidelijk: niet alleen wordt detentie in afwachting van deportatie vaak zonder voldoende reden bevolen, maar de omstandigheden van de detentie zijn op veel plaatsen ook allesbehalve passend: bij psychische problemen wordt vaak eenzame opsluiting opgelegd in plaats van passende zorg te verlenen; De toegang tot maatschappelijk werkers en hulpverleners is vaak moeilijk. Ook de zogenaamde Return Improvement Act breidde de mogelijkheden. Het valt nog te bezien welke impact de gelijktijdige invoering van advocaatplicht in de praktijk zal hebben.”

Verder wordt bemerkt in het AIDA-rapport dat de privacy van bewoners van asielcentra vaak wordt geschonden door veiligheidsdiensten die zonder goede reden privéruimten betreden, ondanks uitspraken van rechters dat dit in strijd is met de grondwet. 13

“In 2022 the Higher Administrative Court Baden-Wuerttemberg agreed with the position. It decided that indeed private rooms in collective accommodations are protected under Art. 13 (1) of the German Constitution checks of private rooms therefore need to be regulated by law and justified, which is not the case if house rules generally allow for security personnel to enter private rooms.1014 In June 2023, however, the Federal Administrative Court restricted this protection again.1015 The Court considered the broad access and control rights of the security staff to be permissible under fundamental rights. However, these restrictions would have to be regulated by law.”

Er is een stijging van aanvallen op verzoekers en vluchtelingen genoteerd:

“2.2 Physical security In addition to overall living conditions, the security of residents can also be an issue of concern. According to preliminary police statistics up to October 2023 30 attacks on accommodation centres were reported, compared to 65 in 2022, 61 in 2021, 84 in 2020 and 128 in 2019. In addition, 167 attacks on individual asylum seekers or refugees were recorded in 2021 (1,606 in 2020). Most of these attacks are classified as racially motivated crimes.1017 An increase of attacks in general is still visible.1018 Although the number of attacks on accommodation centres has lowered, the attacks on migrants, asylum seekers and refugees has risen from 1,371 in 2022 to 1,515 in 2023.1019 In many facilities, spatial confinement and lack of privacy led to a lack of security, particularly for women and children.1020 To counter this problem, most Federal States have developed violence protection concepts in recent years.1021 Additionally, the Federal Ministry for Family, Seniors, Women and Youth introduced in 2019 a monitoring and evaluating programme which serves to develop common standards for violence protection concepts.1022 Despite the introduced violence protection concepts, protection seekers continue to report violent and/or racial harassment from security personnel. Refugee Councils from several Federal states therefore call for a more effective implementation of the protection.”14

In Duitsland is er eveneens een toename van haatmisdrijven, waaronder antisemitische en racistische aanvallen gerapporteerd door Amnesty International. Hoewel de overheid commissarissen heeft aangesteld voor kwesties zoals antisemitisme, queer-rechten en racisme, blijft Amnesty International bezorgd over de stijging van haatmisdrijven.15 Ook zijn er zorgen over infiltratie van rechtsextremisten in de politie en het leger. Er ontbreekt een alomvattend plan tegen haatmisdrijven en er is geen onafhankelijk klachtsysteem voor slachtoffers van politiegeweld.

De verzoekende partijen maken deel uit van een zeer specifieke en herkenbare groep in de samenleving. De eerste verzoekende partij is als Sikh duidelijk te herkennen aan zijn karakteristieke baard en tulband.

Volgens Human Rights Watch kende Duitsland in 2023 een toename van extreemrechtse demonstraties en aanvallen op migranten, Joden, moslims, Roma, Sinti en de LGBT-gemeenschap. De speciale bescherming voor Oekraïense vluchtelingen werd uitgebreid, terwijl een nieuw programma voor Afghanen problemen ondervond. Antisemitische en anti-LGBT-incidenten namen toe, evenals meldingen van discriminatie op basis van ras, handicap, geslacht en leeftijd. Ondanks beloftes in het coalitieakkoord, werden nog geen concrete hervormingen doorgevoerd om de antidiscriminatiewetgeving te versterken.16

“Discrimination and Intolerance

In January 2023, the Commissioner for Integration and Anti-Racism called for more data collection and protective and preventive measures to fight racism, drawing attention to how racist attacks and structural racial inequalities continue to impact people's everyday lives, including in the education, housing, employment, and health sectors.

Official data showed a record high 58,916 politically motivated crimes in 2022, including 4,043 acts of violence. Antisemitic crimes slightly decreased in 2022 by 12.75 percent (2,641 reported acts) compared to the previous year (3,027 acts), but the Interior Ministry warned that 84 percent of these acts had been committed with right-wing motifs. In its 2023 annual report, RIAS, Germany's main antisemitism network counted 2,480 reported cases of antisemitism in 2022. RIAS reported that, between October 7 and November 9, 2023, 994 verified antisemitic incidents had occurred in Germany, a total of 29 incidents per day.

There were three times as many right-wing demonstrations in the first half of 2023 as in the first half of 2022, many featuring anti-migrant themes.

The final report of the Independent Expert Council on anti-Muslim hatred, based on three years of monitoring, concluded that anti-Muslim hatred is widespread, with openly identifiable Muslims like women or girls wearing headscarves particularly affected. Anti-Muslim racism is present in everyday life, particularly at school, at work, and online.

In June, state-level interior ministers committed to strengthening their prevention of anti-LGBT hate crimes and violence, including through law enforcement training and the introduction of designated contact persons at police stations throughout Germany. The federal interior minister said the police registered over 1,400 hate crimes against members of the LGBT communities in Germany. Several attacks occurred at Christopher Street Day Pride parades, one of which ended in the death of a man who defended two lesbian women. In May, the federal human rights commissioner expressed worries about setbacks for LGBT rights.

The Independent Federal Anti-Discrimination Agency said it received 8,827 requests for advice in 2022, an increase of 14 percent over 2021 and 50 percent over 2019. Of all complaints, 43 percent related to racial discrimination, 27 percent to disability-based discrimination, 21 percent to gender-based discrimination, and 10 percent to age discrimination. Most people seeking advice experienced discrimination in the labor market (27 percent). The agency called for reforms to Germany's anti-discrimination law to make it applicable to public institutions, including the police and judiciary. In its coalition agreement 2021-2025, the three-party coalition government promised reforms to strengthen and widen the scope of the law but had not taken action at time of writing.

In December, the government amended the national police law, which, among other reforms, introduced mandatory receipts of police stops to tackle racial profiling.

Refugees, Asylum Seekers, and Migrants

According to government data, 188,967 people applied for asylum in Germany in the first six months of 2023, an increase of 78.1 percent over the previous year. Most applicants came from Syria, Afghanistan, Türkiye, Iran, and Iraq.

There were 1.1 million Ukrainians in Germany in April, the largest group of foreign nationals in the country. The Interior Ministry said that by July, 243,000 people fleeing war in Ukraine had left Germany, either returning to Ukraine or moving elsewhere.

Following the extension of the EU Temporary Protection Directive, the government extended its exceptional policy allowing people fleeing the war in Ukraine to reside in Germany, allowing them to work and access social protection, until March 4, 2025.

Asylum seekers and refugees spent weeks or months in large reception centers due to a lack of affordable housing in various regions. Despite a significant increase in reception capacity throughout the country in the aftermath of the war in Ukraine, many centers are almost full.

After the Taliban takeover in Afghanistan in 2021, according to the Interior Ministry, Germany accepted over 28,000 former local staff and their family members and thousands of human rights defenders and journalists via other admission programs or on humanitarian grounds. In March, the government temporarily suspended a special program to bring to Germany up to 1,000 at-risk Afghans per month, citing concerns with screening procedures. Though the government reinstated the program, not a single Afghan had benefited at time of writing.

In January, German authorities deported Tajik opposition activist Abdullohi Shamsiddin despite serious concerns of persecution and torture upon his return to Tajikistan. In March, following an unfair trial, a Tajik court convicted him of inciting violent government overthrow and sentenced him to seven years' imprisonment."¹⁷

Recenter, begin september 2024, kondigde Duitsland strengere grenscontroles aan en voerde het de eerste deportatie naar Afghanistan uit sinds de machtsovername door de Taliban. Joachim Stamp, de speciale commissaris voor migratie, stelde voor om migranten die via oostelijke grenzen de EU binnenkomen, naar Rwanda te deporteren. PRO ASYL uitte bezorgdheid over een mogelijke misinterpretatie van een gerechtelijke uitspraak over de bescherming van Syrische vluchtelingen en waarschuwde voor de mensenrechtelijke gevolgen van het huidige beleid.

"GERMANY: Government Announces Plans to Tighten Controls at All Borders — First Deportation to Afghanistan Since Taliban Takeover — Senior Official Proposes Deportations to Rwanda — NGO Raises Concerns About Possible Misinterpretation of Court Ruling Relating to Syrian Refugees 13th September 2024

| News The government has announced plans to introduce tighter controls at all of its border crossings. Germany has carried out its first deportation to Afghanistan since the Taliban seized power in August 2021. Special Commissioner for Migration Agreements Joachim Stamp has suggested that migrants who enter the EU irregularly via the eastern borders could be deported to Rwanda. ECRE member organisation PRO ASYL has expressed concerns about a possible misinterpretation of a ruling by the Higher Administrative Court (OVG) of North Rhine-Westphalia on subsidiary protection for Syrians. The German government has announced plans to introduce tighter controls at all of its border crossings. Germany has been operating temporary checks at its borders with Czechia, Poland and Switzerland since October 2023 and it introduced temporary checks at all borders during the European football championships, Olympics and Paralympics that took place June-September 2024. Announcing the new measures, which are due to take effect on 16 September, Federal Minister of the Interior and Community Nancy Faeser told journalists: "We want to further reduce irregular migration. To this end, we are now taking further steps that go beyond the comprehensive measures currently in place". "Until we achieve strong protection of the EU's external borders with the new Common European Asylum System, we need to strengthen controls at our national borders," she added. The government also informed the European Commission (EC) about the measures taken under Article 25 of the Schengen Border Code, which allows for the temporary reintroduction of controls at internal borders. On 10 September, Faeser said that the government was planning to send people who applied for asylum to "prison or other institutions with strict conditions" close to the borders with its nine neighbours while it reviewed whether they should be returned to another EU member state under the Dublin Regulation. She added that all further steps to return "Dublin cases" should be completed "within five weeks". Germany's decision to introduce border checks all over has drawn mixed reactions from other EU member states (MS). Polish Prime Minister Donald Tusk described it as "unacceptable" and vowed to consult other EU MS with a view to considering a possible response "also at the EU level". He also suggested that, for Poland, a more useful reaction by Germany to recent events, including the deadly knife attack on 23 August in the city of Solingen (North Rhine-Westphalia), would be "a strengthening of the participation of states, including those such as Germany, in guarding and securing the external borders of the European Union". Austrian Federal Minister of the Interior Gerhard Karner told the Bild newspaper that Austria would "not accept people who are rejected from Germany," adding: "There is no room for manoeuvre". Greek Prime Minister Kyriakos Mitsotakis also criticised the move, saying: "It would not be right to move towards a logic of ad hoc exemptions from Schengen (...)". Mitsotakis also hinted that Germany's welfare policies may partly explain why the country attracts large numbers of refugees and migrants. "The reality is that today there are countries in Europe that attract not only illegal immigrants but also refugees, who have refugee status in one European country and move – as they have the legal right to do – in another European country," he said, adding: "This is something that should concern Germany itself, and it is certainly not our job to indicate, which has constitutional limitations, how the welfare state will be organised". Other EU MS governments were predictably more supportive of the German government's decision. "On border control and combating illegal immigration, Germany is following the line of the Italian government (...)," said Italian Undersecretary of State to the Ministry of the Interior Wanda Ferro, adding: "The decisions of the German government express the growing awareness across Europe of the need to crack down on trafficking networks, to ensure legal and safe entry for those who can work and those who are genuinely entitled to protection". Hungarian Prime Minister Viktor Orbán X posted a message welcoming German Chancellor Scholz to the "#Stop Migration club". The EC declined to comment on Germany's recent decision. In response to a question about the necessity, proportionality and exceptional nature of the measures, an EC spokesperson told journalists on 10 September: "The Commission is in touch with the German authorities". Civil society organisations (CSOs) were considerably more vocal in their responses to the measures. "Mass pushbacks also at German borders. No longer just a dream of right-wing radicals, no longer just a populist demand of the opposition – but now the reality under a government of Social Democrats, Greens and Liberals," X posted ECRE member organisation PRO ASYL. Amnesty International Germany published a joint statement in which it and 26 other organisations, including ECRE member organisations Arbeiterwohlfahrt (AWO), Diakonie Deutschland, Der Partitatische Gesamtverband, PRO ASYL and Terre des hommes, wrote that "the current debate about an alleged emergency and the rejection of asylum seekers at German borders is endangering European cohesion" and that "asylum policy challenges can only be solved jointly and at a European level". They appealed to the German government to "not sever the umbilical cord to Europe by going it alone at national level and throwing European legal requirements overboard" and to "stand up for a Europe of the rule of law and human rights". Nonetheless, it should be noted that the measures announced by the government fell short of proposals put forward by the opposition Christian Democratic Union party, which included invoking Article 72 of the Treaty on the Functioning of the EU in order to derogate from EU asylum law, for instance by suspending the acceptance of new asylum applications. The lawfulness of activating Article 72 has been widely debated in recent weeks as it is intended for emergency use only and, as such, its use is tightly circumscribed by the Court of Justice of the EU. Away from the debate about border controls, Germany has carried out its first deportation to Afghanistan since the Taliban seized power in August 2021. On 30 August, Federal Government Spokesperson Steffen Hebestreit said in a statement that a flight carrying 28 Afghan nationals, all of whom were "convicted offenders who had no right to stay in Germany and against whom deportation orders had been issued", had taken off from Leipzig/Halle Airport in Saxony. Austrian Federal

Minister of the Interior Gerhard Karner praised the action and said that it was “crucial” that people were deported to the Afghanistan and Syria. CSOs were more critical. Commenting on reports by Al Jazeera that negotiations between the German government and the Taliban to arrange the deportation had been facilitated by the Qatari government, Tareq Alaows from PRO ASYL described it as “a declaration of bankruptcy for the constitutional state” and a potentially “irresponsible normalisation of the Taliban regime”. His words were echoed by the head of Amnesty International Germany, Julia Duchrow, who said: “No one is safe in Afghanistan. If the German government nevertheless deports people to Afghanistan, it risks becoming an accomplice of the Taliban”. Elsewhere, German Special Commissioner for Migration Agreements Joachim Stamp has suggested that migrants who enter the EU irregularly via the eastern borders could be deported to Rwanda and that the German government could make use of the facilities that were paid for by the UK as part of its now-abandoned Rwanda scheme. Speaking to the Table.Briefings podcast, Stamp described the people who arrived in Germany irregularly via Belarus and Russia as elements in the two countries’ leaders’ “hybrid warfare against the West”. He explained the rationale behind his identification of the east African country as a possible destination for deported migrants, saying: “We currently have [no third country] who has come forward, with the exception of Rwanda” and that the German government could “utilise the existing structures that were originally prepared for the British”. German Ambassador to the UK Miguel Berger drew a distinction between Joachim Stamp’s proposal and the previous UK government’s scheme. “There is no plan (...) to deport asylum seekers to Rwanda,” he said, adding: “The discussion [in Germany] is about processing asylum applications in third countries under international law and with support of the United Nations”. Commenting on the proposal, the director of the human rights advocacy and support organisation Stand for All, Daniel Sohege, X posted: “Setting aside the illegality of the Rwanda Policy, which Germany can’t get around by just passing a law to say that an active dictatorship is “safe”, and the inhumanity of it, the plan is even more unworkable for the continent than the UK”. And finally, PRO ASYL has expressed concerns about a possible misinterpretation of a ruling by the Higher Administrative Court (OVG) of North Rhine-Westphalia on subsidiary protection for Syrians. The ruling was based on the case of a man from Hasaka province in northeastern Syria who had arrived in Germany in 2014. The Federal Office for Migration and Refugees (BAMF) refused to grant him refugee status or subsidiary protection as he had received a prison sentence in Austria due to his involvement in people smuggling prior to his arrival in Germany. On 22 July, the OVG published a press release about its judgement from the previous week (16 August) in which it stated that there was “no longer any serious, individual threat to the life or physical integrity of civilians in Syria as a result of arbitrary violence in the context of an internal armed conflict (civil war)”. This was reported in several media outlets shortly afterwards (see here, here and here) but, as PRO ASYL reported a week later, the written reasons on which the ruling was based were not publicly available when the press release was issued and, as a result, “asylum law experts had little chance to assess the actual arguments and possible consequences”. After having analysed the arguments when they were eventually published three days after the press release, PRO ASYL wrote in an article on its website that it was “shocked at the thin factual basis on which the judges based their assessment”. In addition, commenting on the court’s assessment of the situation in Syria, Wiebke Judith from the organisation told DW that: “The rather harsh decision of the Higher Administrative Court ignores what is actually happening in Syria”. “Reports from, for example, the Foreign Office and the European Asylum Agency reveal that Syria is not a safe country,” she added.”¹⁸

In een zeer recent artikel bekritiseert PRO ASYL de (nieuwe) voorgestelde “veiligheidswet”, wat zij bestempelen als een ernstige inbreuk op grondrechten.¹⁹ De wet introduceert volgens het artikel van PRO ASYL d.d. 13.09.2024 maatregelen zoals intensievere controles en het beperken van toegang tot sociale voorzieningen, vooral voor asielzoekers die onder de Dublin-verordening vallen. Volgens PRO ASYL maakt de wet vluchtelingen tot doelwit, ontnemt hen basisrechten en draagt bij aan hun verdere marginalisering. De organisatie beschouwt dit beleid als ongrondwettelijk en strijdig met de menselijke waardigheid, en roept opnieuw tot verzet tegen deze inperking van rechten.

Al met al laten de objectieve bronnen zien dat Duitsland tekortschiet in de bescherming en ondersteuning van verzoekers, met name voor de meest kwetsbare groepen waartoe de verzoekende partijen behoren. In dit verzoekschrift is het niet aan de verzoekende partijen om de recente politieke ontwikkelingen in Duitsland, zoals de mesaanval in Solingen, te analyseren. De verzoekende partijen willen echter de nadruk leggen op hun kwetsbare positie, vooral in het licht van de zorgwekkende situatie en de wetgeving in Duitsland. De verzoekende partijen kunnen zich niet verenigen met de beslissingen genomen door de verwerende partij. Uit alles blijkt dat de verwerende partij duidelijk geen oog heeft gehad voor de individuele situatie van de verzoekende partijen.

Het enig middel is ernstig en gegrond.”

2.2.2. Beoordeling

In de bestreden beslissingen wordt toepassing gemaakt van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin

III-verordening). De verwerende partij is van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 12(4) van de voormelde Dublin III-verordening.

Verzoekers betwisten niet dat de voormelde bepalingen van toepassing zijn, maar zijn in essentie van oordeel dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissingen wordt gesteld, een schending voorligt van artikel 3 van het EVRM en dat de verwerende partij hierover niet deugdelijk heeft geoordeeld.

Het door verzoekers geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat ze bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen.

Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissingen houden in dat verzoekers zullen worden overgedragen aan Duitsland nu blijkt dat de Duitse diplomatieke post in New Delhi hen een visum heeft verstrekt.

Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, bepaling die correspondeert met artikel 3 van het EVRM..

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In casu moet dus worden nagegaan of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Duitse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Duitsland. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoekers en met de beschikbare actuele landeninformatie, met name het landenrapport voor Duitsland 2023, update 5 juni 2024, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport) dat ook wordt aangehaald door verzoekers. De verwerende partij heeft daarbij een omstandige analyse doorgevoerd inzake onder meer de (materiële) opvang in Duitsland, de rechtsbijstand aldaar, alsook inzake de toegang tot de gezondheidszorg. Zij is op grond hiervan van oordeel dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het komt dan ook aan verzoekers toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het gegeven dat zij het niet eens zijn met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

Verzoekers voeren aan dat zij met mentale problemen kampen, dat zij over geen medische attesten beschikken maar ten aanzien van de dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk hebben aangekaart dat zij mentale problemen ondervinden.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers werden bevraagd over hun gezondheidstoestand en dat zij beiden hebben verklaard dat zij in goede gezondheid zijn. Verder wordt ook vastgesteld dat er geen medische documenten werden neergelegd en geen andere objectieve elementen zijn waaruit blijkt dat er sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgens reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkenen in geval van overdracht, in die mate dat deze overdracht een onmenselijke of vernederende handeling zou impliceren.

Verzoekers beweren thans wel dat zij mentale problemen hebben aangekaart, maar uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat niet het geval. Uit de schriftelijke neerslag van het zogenaamde Dublingehoor blijkt het volgende:

Voor eerste verzoeker:

“Hoe is uw gezondheidstoestand? Wordt u opgevolgd door een arts in België? Hebt u medische documenten bij zich? Hebt u nood aan medicijnen?”

Goed”.

Voor tweede verzoekster:

“Hoe is uw gezondheidstoestand? Wordt u opgevolgd door een arts in België? Hebt u medische documenten bij zich? Hebt u nood aan medicijnen?

Goed.”

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, is de Raad *prima facie* van oordeel dat verzoekers slechts beweren, maar niet aantonen, dat zij bij de verwerende partij hebben aangekaart dat zij mentale problemen hebben. Voor het overige kan alleen maar worden vastgesteld dat zij ook thans geen enkel objectief begin van bewijs voorleggen. Dat individuele garanties zouden moeten worden geboden omdat verzoekers een bijzonder kwetsbaarheid hebben, kan dan ook niet worden gevolgd.

Waar verzoekers betogen dat een verwijdering naar India in strijd zou zijn met het non-refoulementbeginsel omdat zij daardoor dreigen een behandeling te ondergaan die in strijd is met artikel 3 van het EVRM zou deze argumentatie slechts relevant zijn indien zij zouden kunnen aannemelijk maken dat zij door een overdracht aan Duitsland -overdracht die met de thans bestreden beslissingen wordt beoogd- zou leiden tot een indirect refoulement. Hierna zal blijken dat dat niet het geval is: verzoekers zullen in Duitsland een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en daarbij hun asielmotieven kunnen laten gelden, zowel ten aanzien van India als ten aanzien van Afghanistan, en uit niets blijkt dat de Duitse instanties de verzoeken om internationale bescherming niet op een deugdelijke manier zullen onderzoeken en desgevallend overgaan tot het verlenen van een beschermingsstatuut. Derhalve moest de verwerende partij geen onderzoek doen naar en evenmin motiveren over de gevolgen van een verwijdering naar India.

Verzoekers voeren aan dat zij geen effectief rechtsmiddel hebben in Duitsland tegen een verwijderingsmaatregel omdat er tijdens de bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand bestaat. Desbetreffend wijst de Raad erop dat de geschetste situatie in lijn is met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures, doch wat deze beroepsprocedures betreft stelt artikel 20, 3°, van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. Het feit dat kosteloze juridische bijstand aan verzoekers om internationale bescherming in bepaalde gevallen beperkt wordt kan niet per definitie worden beschouwd als een behandeling die strijdig is met artikel 13 van het EVRM dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel garandeert. Waar verzoekers er verder op wijzen dat verzoekers in landelijke gebieden vaak te maken hebben met extra obstakels, zoals langer reisafstanden om gespecialiseerde advocaten te bereiken, en dat Duitse advocaten het soms afraden om een aanvraag voor rechtsbijstand in te dienen omdat een negatieve beslissing hierover de hoofdprocedure negatief kan beïnvloeden, waardoor het gebruik van juridische bijstand wordt ontmoedigd, kan dit niet worden beschouwd als in strijd met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Bovendien, waar verzoekers stellen dat zij geen raadsman kunnen betalen, betreft niet meer dan een blote bewering.

Verzoekers verwijzen naar recente Duitse wetgeving die diverse veranderingen met zich meebrengt voor verzoekers om internationale bescherming inzake detentie, voorzieningen en andere rechten.

De eventuele tekortkomingen in de opvangomstandigheden in Duitsland vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of

vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92). Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan de betrokkenen toekomt om in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Verzoekers betogen dat door de overbevolking in opvangcentra de leefomstandigheden er zijn verslechterd, dat er vertragingen zijn bij de registratie en dat er beperkte toegang is tot zorgen, maar zij maken op geen enkel moment aannemelijk dat zij daardoor in een situatie zullen terechtkomen van zeer verregaande materiële deprivatie die gelijkstaat met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verder verwijzen zij naar situaties -zoals deze betreffende minderjarigen, personen die via de oostelijke grenzen de EU binnenkomen, en kwetsbare verzoekers om internationale bescherming- die geen betrekking hebben op hun individuele omstandigheden. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in een detentiecentrum zullen terechtkomen indien zij zich als verzoeker om internationale bescherming aanmelden in Duitsland. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, gingen de Duitse instanties expliciet akkoord met hun overname en kunnen zij, indien zij dat wensen, aldaar een verzoek om internationale bescherming indienen dat vervolgens zal worden behandeld volgens de internationale en Europeesrechtelijke standaarden waaraan de Duitse autoriteiten gehouden zijn. Zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, blijkt uit het AIDA-rapport (p 71) dat er geen rapporten zijn die aantonen dat asielpzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het toegang krijgen tot de asielpcedure of anderszins problemen ondervinden. De informatie waaruit verzoekers citeren in hun verzoekschrift, is niet van aard om te doen aannemen dat de problemen waarvan gewag wordt gemaakt zouden moeten doen besluiten tot systeemgerelateerde tekortkomingen die een overdracht in de weg staan omdat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het feit dat de wetgeving strenger wordt en een aantal beperkingen introduceert voor verzoekers om internationale bescherming, is evenmin van die aard. Uit niets blijkt immers dat de uitwijzingen waarvan sprake in de informatie die verzoeker citeert, in strijd zouden zijn met het EVRM of de Europese richtlijnen.

Door te wijzen op de toename van discriminatie en xenofobe gevoelens of acties in Duitsland, die overigens in gans West-Europa merkbaar zijn en van algemene aard zijn, slagen verzoekers er niet in aannemelijk te maken dat één en ander -hoe verwerpelijk ook- een overdracht naar Duitsland in hun individuele geval een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken. Bovendien tonen zij niet aan dat de Duitse overheidsinstanties zouden verzuimen bescherming te bieden in geval zij het slachtoffer zouden worden van bepaalde xenofobe uitingen of gedragingen en al helemaal niet dat er sprake is van een verzuim dat zou moeten worden gelijkgesteld met systeemfouten.

Uit het geheel van voorgaande blijkt dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aan te tonen dat er in hun hoofde specifieke bezwaren bestaan die een overdracht in de weg staan. Zij zijn er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat Duitsland geconfronteerd wordt met systeemfouten wat de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming betreft, waardoor zou moeten worden afgeweken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoekers tonen met hun betoog en hun andersluidende overtuiging *prima facie* niet aan dat verweerder de bestreden overdrachtsbesluiten niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de besluiten genomen werden op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout. Verzoekers hebben *prima facie* geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 juncto artikel 13 van het EVRM of van de artikelen 4 en 18 van het Handvest, noch van de artikelen 3, 16 en 17 van de Dublin III-verordening.

2.2.3. Het aangevoerde middel is *prima facie* niet ernstig.

2.3. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

A. WIJNANTS